

BEŞTE DEVRE ONDA BİTER!

Hüseyin, Bitlis'in Ekinler Köyünde yaşayan 16 yaşında bir gençti. Anne ve Babasını, henüz 3 yaşındayken, trafik kazasında kaybetmişti. Onu dedesi büyütmişti. Dedesi, Halim amca, köyün sayılan ve sevilenlerindendi. Tüm varlıkları bir kerpiç ev, bir inek, üç beş koyun olan bu yaşlı adam ve torununun en büyük sermayeleri dürüstlükleri ve bilgelikleriydi.

Torun Hüseyin, dedesinin ona aşladığı gibi, günlük gazeteleri okumayı ihmal etmezdi. Çağın en büyük sorunu yokluk dahi onu Dünya klasiklerinden mahrum etmemişti. Nacizane kütüphanesinde on'a yakın klasik roman vardı. Tolstoy'un Savaş ve Barış'ını defalarca okumuştur.

Hüseyin, sıkı bir Galatasaray taraftarıydı. Futbolu izlemeyide, oynamayıda çok seviyordu. Haftasonlarını ipe çekiyor, Galatasaray maçlarında köyün kahvesinin en ön sırasında o yer alıyordu. Köy kahvesinin kalabalığı ona Arena stadyumundan farksız geliyor, bu düşünce onun heyecanını iki kat artırıyor.

Ekinler Köyü, dağların arasına sıkışmış, yüze yakın haneden oluşuyordu. Köyün gençlerinin en büyük eğlenceleri, dört taştan kale yapıp, akşama kadar ' beşte devre onda biter ' diyerek başladıkları futboldu. Hüseyin, her arkadaşının takımında yer almasını isteyecek kadar güzel oynuyordu.

Nisan ayı gelmişti. Her yer yemyeşil, ağaçlar çiçek açmış, dağlardan kekik kokuları geliyordu. Böyle bir Cumartesi, uyandı Hüseyin güne. Koştur camı açtı. İçine soludu, o güzelim kokuyu. Dedesi ile güzel bir kahvaltı yaptı. Bal, reçel, kaymak, taze köy peyniri. 'Bir kuş sütü eksik' diye tebensüm etti.

Dedesinin 'terli terli su içme' sözünü duyamayacak hızla dışarı attı kendini. Futbol sahasına koşururken, gördüğü komşularına selam vermeden geri kalmadı, Hüseyin.

Arena stadyumu uzaktan görünmeye başladı. Bir an önce topa vurma hevesiyle, saha ile arasındaki tek engel olan koruluğa attı kendini.

Annesi ile babası ile karşılaştı. Rüyadamıyım acaba dedi kendi kendine. Annesi, 'bak dedenin sözünü duymadın, sakın terli terli su içme, dedeni de üzme Hüseyin' dedi. Babası, başını okşadı. Hüseyin gördüklerine inanmıyordu.

Ve uyandı.

Her yer bembeyaz mobilyalar ile döşenmiş, tertemiz ve yumuşacık bir yatakta gözlerini açtı. Yanı başında bir isklebede uyuklayan dedesi. Dede, neredeyiz?, diye sordu. İçi geçen yaşlı adam sıçradı. Hastanede olduklarını anlattı. Hüseyin iyice telaşlandı, olanlara bir anlam veremiyor, anlamaya çalışıyordu. Annesini ve Babasını görmüş, ardından gözlerini hastanede açmıştı. Kafası karmakarışık oldu.

Bir an yüreğine bir sızı düştü. Birşeyin eksik olduğunu fark etti. Üzerindeki çarşafı olanca gücüyle, zorlanarak açmaya çalıştı. Gözünden birkaç damla yaş süzüldü. Dedesinin elini sıkıca tutarak, ne olduğunu sordu.

Dedesi, gözyaşları içersinde tüm olanları anlattı. Arena stadyumu ile arasındaki tek engelin o koruluk olmadığını farkına vardı. Belkide tüm hayatının engelide o korulukdaymış, diye düşündü. Karmaşık duygularla ne yapacağını, bundan sonra nasıl bir hayatın onu beklediğini ve bir çok soruyu cevaplamaya çalıştı kendi kendine.

Bir mayın almış götürmüştü tüm hayallerini, Hüseyin'in.

Aylar sonra ilk kez, futbol sahasının yanına geldi.Tüm arkadaşları etrafına toplandı.Derin bir futbol tartışması başladı.Arkadaşlarından biri, Haftasonu oynanan Galatasaray-Sivas maçında Elmander'in attığı golün ofsayt olup olmadığını sordu Hüseyin'e.

Hüseyin soruyu duymamıştı bile.Gözleri sahada, dalıp gitmişti uzaklara.Koltuk değneklerini sıkıca kavrayıp, ' Hadi sahaya, beşte devre onda biter' diye bağırdı.Hüseyin'in en sevdiği futbola engel olamamıştı hiçbirşey.O gün penaltıdan da bir gol attı.Sıkı sıkıya bağlandı hayata.

Ahmet,Mehmet,Ayşe,Gül.... Kimi savaştan, kimi kazadan, kimi hastalıktan. Bu güzelim yaşanası Dünya'da engellerle karşılaşıyorlar. Onlar bu hayat maçını belki kazanamadılar ama mağlupda olmadılar.

Biz onların görmeyen gözü, tutmayan eli, koşmayan ayakları, duymayan kulakları olacağız.Kaldıracağız aramızdaki tüm engelleri. Hadi! Varmısınız şimdi 'beşte devre onda biter.'

SON